

TAMNOZELENA (DOM)

U mojoj kući sagovi su mahovinaste slabine i nježno milovano lišće vjetra šušlavca. S pješčanih dina dolaze sretni kukci i nose listove s dunja i šipkova. Dijete sam pod jablanom kojemu su grane dane da podvinutih lakata gradi dom za netopire. U njihovim kosama vještice su pozaspale i nadziru ulaze u zemunice. Mogu se ljuljuškati u prahu. Svijet je usporen. Mahovina i bršljan u svom kasu jure niz drumove. Dohvaćaju na njima razbojnice iz osvete.

Zagasiti udar zlatnog praha ispaljen iz zelenog revolvera. Nedostaje mi potok i hladnoća kao pratnja, tražim obalu da isperem godove. Ovdje se drijemež crnih mačaka plavi i zvončići s njihovih podbradaka najavljuju gibanje. Sad vidim svijet neovisan o mojoj volji i shvaćam svoje pletivo kao sezonsko privijanje. Trag mi je težak dok čini krug nad hirom, ali za mnom ne ostaje uvijanje. Tamnozelenom pokrивam tijelo, tamnozelenom kao završnim fluidom. Trenutak u kojem izmičem rentabilnoj pruzi, trenutak je kojim mijenjam alveole za disanje.

ZEMLJANI OKER I LJUBIČASTA (BOLEST)

Odabrala si smeđu u ljubičastim velovima i rastrčala pruge po jutarnjoj kružnici. Tvoj Mars i tvoja Venera obilaze Zemljine sprudove. Razigrava se para u kotlini.

Mi, ovdje skutreni sa znacima života, očekujemo pomirenje. Tebi je to nepotrebno. Tvoja ljubavna pisma planetima su otvorena, prah se skuplja u njihove rubove i narast će u svjetonazor novih dinosaura. Ovdje više neće živjeti niti jedan oblik suživota među plemenima. Ti skidaš svoje haljine na prezrelo grožđe i optimizmu sjedaš za riđi vrat. Ne označava se sjenokošom kazna seljaku. Niti se otkinutim dizalicama daje radniku potpora. Ti vrebaš svakog tko ti se suprotstavlja znakom prvotnog sebeljublja. Šibaš nas ljubičasto, zemljano oker i potpuno si u toj ljepoti zastrašujuća. Neću te zvati Sodomom i Gomorom, ali dišeš kao dah konačnoga. Uplašeni skrivamo se pred tobom i punimo zrak zajedljivim i priglupim savjetima.

SIVA (MOKOŠ)

Pocijepa se svemir poput puzzla neke slike koja nudi samo kolorit.

Mokoš sjedi na ogradi mosta, otpuhuje dim cigare i smije se vlaku. Stroj zamuckuje, izdimljuje, uzima zalet nevičan klavirskom koncertu i Rahmanjinovu.

Gleda me Mokoš, crvenog i brončanog lica, žutim očima izbečene guje. Moja nezgodna pratilica i vlasnica haljina prekambrijskog kroja. Polazi za mnom do gaja topola i zabranjuje da pospremim mrazovice i lude vjeverice u duplje stabala i travčice pospremim u san.

Pomiješala sam slagalicu, nećeš se snaći. San o satenu, jezero i koliba. Nepoznati muškarac pleše s tobom na proplanku. To zaboravi, komplicirana je podjela. Za neke sam odlučila da neće biti slatkog od vanilije. Za neke sam predvidjela stalno uzmicanje grožđa za svako tantalsko previranje. I reći ću ti; da, bit će krvi. Zemlja je iscrpljena i treba joj hrana. Odredila sam brojalicu koja te ostavlja, a možda tek zasjenjuje prolazak do bodljikavog granja. Ti si sâma, a ne odbjegla. I tako sâma, svojoj si sjeni majka.

HLJEB PREGNUĆA

Kad ostavljam svoje kosti po gradovima što ih još ne vidjeh, želim da mi netko drži košaru, da mi milošću pogleda dodijeli mjesto u šipražju najgušćeg parka i da me podijeli s brbljavim bakicama u natopljenom keksu iz šipkova čaja.

Toliko se još nadam. Nekom zveketu. Kao udaranje vratima vagona do kraja kompozicije.

Kao pozivu s perona koje zove moje ime i miluje.

Toliko se još nadam.

Smijem li se smijati barem toj nadi?

Dočekajte me, utoplate me... hladan je vjetar kad lice gurnem kroz prozor... ulovite moj obraz, oči i usne u malenih mrežica za leptire otvor.

Slutim vlak. Ljubim mu daljinu. Podižem dlanove i dodirujem dah, mjesto gdje se mogu sastati sa svojim tijelom. Bezbržnim jutrom nahraniti ugaslu dubinu.

Hljebom ustrašćenim.

Hljebom ludosti.

Hljebom pregnuća.

Hljebom zalutalosti čežnje u vedrinu.

Zaužiti to jutro praskom sitnog pruća.

S prvim pogledom zaigrati valcer potihom u srcu i, barem jednom, ne htjeti nestati prije prve šalice kave i svanuća.

YVES SAINT - LAURENT

Jutros sam istrčala naga pred zebrou. Spremna da s nje pruge precrtam.
I dok je noga tražila ravnotežu, srušio se na mene nebosklon shrvan.
Sišao je s njega Yves Saint - Laurent glavom i bradom i ogrnuo moje tijelo cvjetnim konstrukcijama.
Nanosio je cement u zgradi pramaljetnoj i višak mu se činio za mene krhak.
Ne izgledam dobro u tom zadnjem kroju pa mi nogu prebacuje na oblak ponad zebre.
Lovim dah strukom stisnutim u pokoru i držim drugi oblak koji sprema nevirijeme.
Zebra je legla tik uz moje pete i pokidala niti mladim pšenicama. Yves se skutrio ispod krinoline i prepleo mi tabane travama zmijskih vještica. Zaboravih što htjela sam uopće na cesti jer Yves mi je trbuh sapeo korzetnim korijenima, nacrtao prstom, po oglođenoj haljini, ružičastu daliju s žutim žabnjacima. Trudne su moje punašne nadlaktice, a na dlanovima rođenje mu nosim.
Uz škripu haljine i radost primalje na dlanovima kišu pronosim.